

Թէ կապես քոյ մէջքումդ հողոյս իմ հատոր,
Սուր քաջաց եւ զայն ի դործ արկցես յօր ի յօր,

Օրհնեմ յայնժամ եւ զԱստուած:

Որ նուէր ետ Հայրենեաց:

Թէ մտնես իմաստնոց մէջ հողոյս իմ հատոր,
Կամ լինիս սպառազէն այր հուժկու հզօր,

Եւ քո արիւն երակաց

Քրտանցդ պէս թէ թափես,

Օրհնեալ սրդի հայրենեաց

Յայնժամ ասեմ ծնայ ես:

ՍԵՐՈՎԵՆ ԵՊԻՍԿՈՓՈՍ

ԳԱՐՈՒՆ.

Շըրք՝ զ սլափեր.

Դաշտ եւ արօտ

Կեանք են առեր

Այս առաւօտ.

Պայծառ արփին

Եւ բոյս զետնին

Միմեանց նային,

Առնեն կարօտ:

Կանաչ կապերտ

Համատարած՝

Նըկարակերտ

Դաշտն է ծածկած.

Որի վերան

Կըշողշողան

Մեխակ, շուշան

Դոյն գոյն ծաղկած:

Հընչէ խոխոջ

Ձինջ վըտակին.

Առնէ բողբոջ

Պերճ սարդենին.

Արեւին շող՝

Կաթէ նըշող

Բազմաշողշող

Ի ցօղ ծաղկին:

Տես, երկրագործ

Ջոյդ եղներով

Սկսի իւր գործ

Ուրախ սըրտով,

Սուլէ իւր երգ,

Վարէ իւր հերկ,

Որ արտը մերկ

Ծածկէ հունձով:

Չայնը հովուի

Սուր սրբինդին

Կխառնուի

Մեղմիկ սիւզին,

Որ իւր թեւով

Շարժէ այն ծով 1),

Եւ սքիւռէ զով

Չըւարթաղին:

Տես, ամեն տեղ

Հըրճուանք եւ սէր,

Թըռչնոց զեղեղ

Եւ զաշնակներ,

Տես, ժիր մըրջիւն

Յերեկն ողջոյն

Անվորճիւն

Ժողովէ սերմեր:

Ծառէ ի ծառ

Անխոնջ մեղուն

Կուտայ դաղար

Իւր թեւերուն.

Եւ զեղեցիկ

Նորոգ թըփիկ,

Մուրտն եւ յամիկ

Նորան են տուն:

Այս քաղցըր բոյր

Եւ տեսք զըւարթ,

Գողտրիկ համբոյր

Ծաղկանց բարդարդ,

Այս ծով կանաչ,
Թրոշնոց աւաչ,
Գառանց բառաչ,
Շարժեն ըզմարդ:

Բայց անդ հեռուն
Մարդ մի տրտում
Նստած է մունջ
Անխօս, անմունջ
Բանտի դիջին
Որմոց միջին:
Նա է գերի,
Որ դեզերի
Այնտեղ, կապուած,
Մենակ փակուած:
Հագիւ սրբուն
Երբեմն ելնեն
Տըխուր հառաչք:
Եւ նորա աչք
Անթարթ նային
Այն պատկերին . . .
Գերւոյն համար
Գարուն չը գար . . .

ՄՏԵՓԱՆՈՍ ՄԱԼԱՍԵԱՆԾ.

ԱԼԵԱՍՆՈՐՔԻՐՆ.

« Ո՞ր խոսքեցուցանէ զմեծու-
թիւն ծովու, եւ զմայն ալեաց
նորա ցածուցանէ »:
(Մաղթ ԿԴ. 8.)

Հագիւ բոլորեաց արեւ դիւր շրջան
Տալ կիսազընտիս այդ առաւօտեան,
Ծագեաց զովարար անդորր արշալոյս
Յերկիր մահաբուն շնչեալ դիւր խրախոյս:

Բընուծիւն, զողջես, թօթափէր դիւր քուն.
Տալով արեւուն լիասիրտ ողջոյն.
Դայլայիկը թռչնո՞ր օրհնուծիւնը մարդկան
Խընկէլին ըզփառս Հաստչին բընուծեան:

Յանկարծ փոխեցաւ քաղցր այս տեսարան,
Թագեաւ լուսատուն ի ծոց մըթուծեան,
Տեղի ետ հանդարտ զեփիւռն այն մեղմիկ,
Որում յաջորդէր անեղ հողմ սաստիկ:

Ջերկիր համօրէն պատէր խոր խաւար,
Հողմն ուռուցիկ սուլայր անդադար.
Ծառք սոսափէին, փախչին կենդանիք
Գիզանան ի ջուրս լեռնանման ալիք:

Լայնարձակ երես դաշտին լուծական
Գուշակէր զանրաւ աղէտ խռովութեան.
Նաւուց գուժելով վրտանդ մօտահաս,
Իսկ տերանց նոցունց զանհամար վընաս:

Խարիսխք արծակին, խրդին առասանք,
Ոչ զօրեն ժուժել ոչ հընարք՝ ոչ ջանք.
Փշրեալ ճարճատի նաւուն հիման լաստ,
Պատառի ի ծուէնս մանունս առազաստ:

Անդ էր տեսանել զաղաղակ, զաղմուկ,
Գոչիւն բարձրաձայն, յորդեալ արտասուք-
Կէսք մորմօրէին ընդ կորուստ նաւուց,
Իսկ ոմանք ընդ վնաս զանծուց եւ շահուց:

Իսկ հէզ նաւավար, նաեւ նաւաստիք
Ջայլմէ հողային ի ժամուն յայնմիկ,
Մոռացեալ ըզնաւն ընդ բեռանցն համայն,
Ազատել ըզկեանս ջանային միայն:

Սաստկանար, բաղխէր հողմոյն ուժղնուծիւն,
Դընկելով ըզնաւն խիստ ալեաց նըկուն.
Իրրեւ հատանէր յոյս քաղցրիկ կենաց,
Կարդային զերկինս յօգնութիւն ինքեանց:

« Ո՞վ Տէր մեր, Աստուած արարիչ բարի,
Ազատեան ըզմեզ, Փրկիչ աշխարհի,
Գթան զու առ մեզ, ամենեցունց Տէր-
Ջի մեր անուանեմք զքեզ մարդասէր:

« Աշխարհ պատկառ կայ քեզ լըրիւ իւրով,
Երկիր վիթխարի, լայնատարած ծով.
Եթէ ակնարկես՝ հարկանին ի զող,
Եթէ սպառնաս՝ չըքանան ի հող:

Քեզ միշտ հնազանդի խորութիւն ովկեան.
Գու սանձես ըզթափ հողմոց ուժղնուծեան.